శ్రీ రమణ జ్యోతి
నవంబర్ 2021
Sri Ramana Jyothi
November 2021

ఈ సంచికలో ...

IN THIS ISSUE ...

1.	డా॥ కే.యస్. గారి 88వ ప్రవచనం	డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి	3
2.	శ్రీ భగవాన్ రమణమహర్షి స్మృతులు (శ్రీ దేవరాజ ముదలియార్)	జి. శ్రీహరిరావు	10
3.	రమణ మార్గము సులభతరమా?	దోనెపూడి వెంకయ్య	16
4.	శ్రీ భగవాన్ రమణ మహర్షి భక్తాగ్రేసరులు	మల్లాది ఫణిమాల	24
5.	We are the World	Dr. K. Subrahmanian	30
6.	Kavyakantha's *Chatvarimsat*	V. Krithivasan	36
7.	How the Maharshi came to me	Robert Fuchsberger	39
8.	Tales from Arunachalam	Swagat Patnaik	42
9.	He gives unasked!		47
10.	The Spiritual Heart	T.K. Sunderasa Iyer	50

Events in Sri Ramana Kendram in November 2021

1. Satsang - Every Sunday - 9.00 - 10.45 a.m.
2. 3rd Sunday - Meditation - 9.00 - 10.45 a.m.
3. 28th - Punarvasu Satsang - 6.30 - 7.30 p.m.
4. 19th - Karthika Mahadeepam

(Devotees may please note that due to social distancing, *satsangs* are being held online. For details, please contact Kendram Office)

© Copyrights of all the material used from Sri Ramanasramam publications in Sri Ramana Jyothi either in excerpted form, translated form or serialised form totally belong to Sri Ramanasramam, Tiruvannamalai.

శ్రీ రమణజ్యోతి వ్యవస్థాపకులు: కీ॥శే॥ డా॥ కె. సుబ్రహ్మణియన్
(వ్యవస్థాపక అధ్యక్షులు, శ్రీరమణకేంద్రం)

పేదలతో పంచుకొనడం భగవదేచ్ఛ

డా॥ కే.యస్. గారి 88వ ప్రవచనం

అనువాదం: డా. వి. రామదాస్ మూర్తి

మన సంభాషణ అవతలివారిని బట్టి వుంటుంది. బాగా పరిచయమున్న వ్యక్తులతో మనం మౌనంగా కూడా గడపగలం. దగ్గరి స్నేహితులతోగాని, పలు సంవత్సరాలు గడిపిన భార్యతో గాని తక్కువ మాటలతో లేదా మాట్లాడకుండ వుండగలం. కాని మొదటిసారి కలిసిన వారితో పలు ప్రశ్నలు అడగడం, అడిగిన వాటికి సమాధానం చెప్పడం జరుగుతుంది. ఎందుకంటే, అలాంటి పరిస్థితుల్లో మౌనం భరించరానిది. బాగా పరిచయస్థులతో ఎక్కువగా మాట్లాడాల్సిన అవసరం వుండదు. మౌనంగా గడపగలం కూడ. అవగాహన పూర్తిగా ఏర్పడిన సందర్భాలలో సాధారణంగా మనం మాట్లాడడం ఎక్కువగా వుండదు. జ్ఞానులు ఆ స్థితిలో వుంటారు. శుద్ధ చైతన్యం చోటు చేసుకుని వుంటుంది. అలా ఇద్దరు వ్యక్తుల మధ్య కాకుండ అలాంటి స్థితిలో మాటల అవసరం చాలా తక్కువ. జ్ఞాని విషయంలో మర్కొరు అన్న ప్రసక్తి లేదు. అందుకే మాటలకు తావుండదు. అది అద్వైతం.

జ్ఞాని తనను అందరిలోను, వారు తనలో వున్నట్లుగాను భావిస్తారు. మన స్థాయిలో ఆలోచన లాగ, భేదాలుండవు. మనసు తొలగింపబడినప్పుడు, అహం నిర్మూలింపబడినప్పుడు, శుద్ధ చైతన్యం తప్ప ఏమీ వుండదు. జ్ఞానిని గురించి ఎంత మాట్లాడి

నప్పటికి, మనకు అర్థం కాకపోవచ్చు. అతనిగా అయినప్పుడే, ఆయన గురించి మనకు తెలుస్తుంది. మనసుకు అతీతమైన విషయాలు మనసుతో అవగాహన చేసుకోలేము. ఆత్మలో లీనమై నప్పుడే, మనసుకు అలాంటివి బోధపడతాయి. మనకు మనసంటూ ఒకటి వుంది, వ్యక్తిత్వమంటూ భావిస్తాము. మనసు ఆత్మలో లీనమైనప్పుడు నేను ఆత్మ నవుతాను. మన గురించి అసలైన అవగాహన కలగడానికి అదొక్కటే మార్గం. అది బయటి నుండి తెలియబడేది కాదు. దైవకృపతో మనమే సాధించేది.

ప్రార్థనతోనే దైవ కృప

కృప అనేది నిరంతరం వున్నదే. కాని దాన్ని ప్రసాదించమని భగవంతుడిని ప్రార్థించాలి. ప్రభూ! నీ గురించి ఎప్పుడూ ఆలోచించు కుంటూ వుండేలాగ చేయమని దేవుడిని వేడుకోవాలి. మనంతట మనం ఆయన్ని ప్రేమించలేము. ఆయన అలా సంకల్పించాలి. భగవాన్ ఎల్లప్పుడూ నీ పాదపద్మాలను ప్రేమిస్తూ, వుండేలా దయ చూపమని అరుణాచలుని ప్రార్థించేవారు. సాధారణ ప్రేమలో కూడ, మనం మరొక వ్యక్తిని ప్రత్యేకించి అనుకుని ప్రేమించలేము. ప్రేమ అన్నది దానంతట అదే కలుగుతుంది. మీకు దానిపై అదుపు వుండదు. భగవాన్ పై మన ప్రేమ అలాంటిదై వుండాలి. దేవుడా! నేను నిన్ను ప్రేమిస్తాము అని అనలేము. అలా జరగదు. నీవే నిన్ను ప్రేమించేలాగ చేయాలి. ‘‘నేను ఈ నిధి కోసం ఎప్పుడూ కోరుకోలేదు. నీవే నాకు ఆ భాగ్యాన్ని దయ చేశావు. నీ పట్ల నేను

ఎలా కృతజ్ఞతను చూపగలను'' అని భగవాన్ వాపోయేవారు. భగవంతుడే దయతలచి తనకు శరణాగతి చెందేలాగ దయ చూపాలి. అప్పుడే శరణాగతి సాధ్యమౌతుంది, అప్పుడు మాత్రమే మనం ఆయన గురించి ఆలోచించ గలుగుతాం కూడ.

మరొక విషయం కూడ చెప్పాలి. మనం దేవునికి ఏదైన సమర్పించుకున్నప్పుడు, అది తిరిగి మనకు ప్రసాదంగా ఇవ్వబడుతుంది. కాని అది మనకు చెందదు. దానిని మనం ఇతరులతో పంచుకోవాలని నా వుద్దేశం. ప్రసాదం అంటే సుఖ, సంతోషమని అర్థం. సత్సంగాల సమయంలో అరటిపళ్ళు, బిస్కట్లు మొదలైనవి మనం ఆప్యాయతతో తెస్తాం. అంతా కలిసి బాగా ఎక్కువగానే అవుతుంది. ప్రతిసారి మనం దానినంతటినీ మనమే గ్రహించడం కాదు దరిదాపుల్లో అవసరమున్న వారికి పంచడం ముఖ్యం. అలాగ చేస్తే భగవాన్‌కు ఎంతో సంతోషంగా తృప్తిగా వుంటుంది. ఒక కష్టమైన సంగతి ఏమిటంటే, మనం భగవాన్‌ను ప్రేమిస్తాం గాని, యితరులను, అందునా భక్తులను ప్రేమతో చూడడం జరగదు. భక్తులను ప్రేమించాలని భగవాన్ ఎప్పుడూ చెప్పేవారు. వారిని ప్రేమతో చూసి, అవసరాలను గుర్తించాలి. సహాయం అవసరం వున్న వారందరినీ ఆదుకోవాలి.

దేవునికి లంచమా?

శ్రీ వేంకటేశ్వర స్వామి భక్తులెందరో వుంటారు. సాధారణంగా భక్తులు "ప్రభూ! ఈ నా కోరిక తీరిస్తే నీ హుండీలో మూడు వందల

రూపాయల ముడుపు చెల్లించుకుంటాను" అని మొక్కుకుంటారు. ఒక విధంగా ఇది మన డొల్లతనాన్ని బయటపెడుతుంది. దేవునికి లంచం ఇవ్వవచ్చునని భావిస్తాం. వేంకటేశ్వరస్వామికి ఈ మొత్తం ప్రపంచాన్ని ఇచ్చినా, మనం ఏదో ఇచ్చామనడం భావ్యమా? మనకు దేవుడు ఇచ్చినదే, మనం తిరిగి ఇస్తున్నామనుకోవాలి. ఈ విషయమై భగవాన్ చాలా ఖచ్చితంగా వుండేవారు. మనం ఆలోచించక ఎప్పటి నుంచో దేవుడిని ప్రసన్నుని చేసుకునేందుకు ఇదొక మార్గమని భావిస్తూ వస్తున్నాము. అలా చేయకపోతే దేవుడు శిక్షిస్తాడంటాము. ఇలాంటివి అధిగమించాలి. దేవుడు నియంత కాదు. ఉపనిషత్తులు ప్రాథమికంగా చెబుతున్నది నీకు దేవునిపై, జ్ఞాని గురించి నమ్మకం వున్నా లేకున్నా సత్యాన్ని పాటిస్తే తప్ప ఆధ్యాత్మికత అన్నది లేనట్లే. అందుకే సత్యాన్ని పాటించడం ముఖ్యమైనదని ఉపనిషత్తులు తెలియజేస్తున్నాయి. 'సత్యం వద' అన్నది ఒక మూలసూత్రం. సన్మార్గాలలో మొదటిది సత్యం పలకడం. వ్యక్తి ఎప్పుడు ఆనందంగా వుంటాడు? ఎవరు ఆనందంగా వుంటారు? మన ఆలోచన, మన మాట, మన పని తీరు పొంతన లేనివిగా వున్నప్పుడు మనం సంతోషంగా వుండలేము. ఆలోచన ఒకటి, చెప్పడం ఒకటి, చేయడం మరొకటి అయిన సందర్భం అది. మనస్యేకం, వచస్యేకం, కర్మణ్యేకం మహాత్మనః మనసు, మాట, కర్మ ఆచరణ ఒకటే అయి వుండడం ముఖ్యం. ఆ మూడింటి మధ్య పొంతన, ఏకత్వం లేనప్పుడు మనిషికి ఆనందం వుండదు. మహాత్ముల విసయంలో వాటిలో ఏ తేడాలు కనిపించవు. భగవంతుని కృప వున్నప్పుడు వాటిలో ఏకత్వం ఏర్పడుతుంది.

భగవంతుడు వున్నాడా లేదా అన్న నమ్మిక వున్నా, లేకపోయినా, అది వేరు, అని బుద్ధుడు అంటూ కర్మ సరియైనదిగా వుండాలని బోధించేవాడు. ఆయన ప్రతిపాదించిన అష్ట సూత్రపథంలో ప్రముఖంగా నిజాయితీ, కరుణ, జాలి ప్రముఖమైనవి. మనం ఆచరించే కర్మల్లో, సరియైన నడత, ప్రేమ, కరుణ, ముఖ్యంగా దయాగుణం లేనప్పుడు అది ఆధ్యాత్మికతను కోల్పోయినట్లే అన్నారు.

కర్పూర హారతి, ఉద్దేశం

నేను మిమ్మల్ని కోరేదేమిటంటే, ప్రత్యేక సందర్భాలలో, లేదా పండుగ రోజుల్లో ఎన్నో రకాల పిండివంటలు చేసుకుని మనమే తినడం కంటే, మన దరిదాపుల్లో వుంటున్న పేదలు, అవసరమున్న వారికి పంచడం ఎంతో మంచిది. ఆర్భాటంగా ఏవేవో ఆచరించడం, కర్పూర హారతులివ్వడం వంటివి అనవసరం. మన కేంద్రం స్థాపించిన తొలిరోజుల్లో భగవాన్ ఫోటో ఒకటి వుండేది. ఆ తరువాత అగరొత్తులని, కొన్నాళ్ళకు అరటిపళ్ళు, చోటు చేసుకున్నాయి. పోను పోను ఆదివారాల్లో, విందులాగ జరపడం మొదలైంది. అసలు కర్పూర హారతిలోని ఆంతర్యమేమిటి? వేరే ద్రవ్యాలను వెలిగించాలంటే, అవి వెలగడానికి సమయం పడుతుంది. కర్పూరం అలా కాదు. వెంటనే వెలగడమే కాకుండ, హారతి ఇవ్వగానే, కర్పూరం పూర్తిగా కాలిపోయి, ఏమీ మిగలదు. మన పూర్వీకుల అసలు ఉద్దేశం ఏమంటే పూజ, భజన, సత్సంగం ఇలాంటివి ముగిసేటప్పటికి, మన మనసులు కర్పూరం లాగ తేలికై, వైరాగ్యం,

వివేకంతో వెలిగి, ఆ వెలుగుతున్న మనసును ప్రభువుకు అర్పించాలి. అలా కాలుతున్న మనసును అర్పిస్తే అది లేశమంత కూడ ఆయన మిగలకుండ చేస్తాడు. అది, కర్పూర హారతి ఉద్దేశం. అంతేకాని, దేవుడా, నాకది కావాలి, ఇది కావాలి అని కోరుకొనడం కాదు. ఏదైనా సరే, మనకు ఆశతో కావాలనుకున్నది కాదు, మనకు అవసరమైనది ఆయన తప్పకుండ ప్రసాదిస్తారు. ఇతరులెవరో ఏదో చేస్తున్నారని కాకుండ మనం ఉన్నత ఆశయాలకు కట్టుబడి పద్ధతులను ఏర్పరచుకోవాలి.

ఆర్భాటాలు అనవసరం

ఇక రెండవ విషయం ఏమిటంటే భగవాన్ జీవనశైలి, విధానము, ప్రపంచంలోనే అతి సరళమైనది. మనం ఆర్భాటం కోసం, మెప్పు కోసం ఏదీ పాటించరాదు. ఎన్నో ఏళ్ళ పాటు ఆయన రోజుకొకసారి మాత్రమే భుజించేవారు. కేంద్రంలో మనం జరుపుకునే ప్రత్యేక సందర్భాలలో, భక్తి కొద్ది భక్తులు ఎన్నో తినుబండారాలు తెస్తారు. చివరకు అందరూ ఏ తేడా లేకుండ కూర్చుని సహపంక్తిలో ప్రసాదాన్ని ఆరగిస్తారు. అలాగ ఏ తేడాలు లేకుండ ప్రవర్తించడం సంతోషదాయకమే.

కాని భక్తులు తమకు తోచినవి సేకరించి, తమ పరిసరాలలో వుండే పేదలకు, వాటి అవసరం వున్న వారికి పంచడం ఎక్కువ ముఖ్యం. అలాంటి ఆహారం, నిజంగా అవసరం లేని భక్తులకు ఇవ్వడం కంటే బీదలకు ఇస్తే, భగవాన్ ఎంతో సంతోషిస్తారు. కాని

మనం మామూలుగా ఎవరికి ఇస్తున్నాము? ఆహారం నిజంగా అవసరం లేని వారికి ఇస్తున్నాము. భక్తిపూర్వకంగా సమర్పించాలనుకున్నప్పుడు, పేదలకు ఏమి ఇవ్వగలమన్నది ప్రధానంగా ఆలోచించాలి. భగవాన్ ఉద్దేశంలో పేదలకు, లేదా కుక్కలకు, పక్షులకు ఇచ్చే ఆహారం తాజాగా వున్నదే ఇవ్వాలి. బహుశః ప్రపంచంలో ఒక్క రమణాశ్రమంలోనే, మిగిలిపోయినది కాకుండ, తాజా ఆహారాన్ని మాత్రమే సాధువులకు ఇవ్వడమన్న ఆచారం వుంది. అవసరమున్న వారికి ఇచ్చిన తరువాతనే భక్తులు పంచుకోవాలి. నా ఉద్దేశంలో, తేగలిగితే, భక్తులు ఏదో పండును తెచ్చి, సత్సంగం తరువాత కొంచెం పంచుకోవడం ఉత్తమం. ప్రతి సత్సంగం రోజూ, భక్తులకు మిశ్రీ (కలకండ) ఇచ్చినా సరిపోతుంది. దేవాలయాలు, చర్చిల బయటి ఎందరో పేదలుంటారు. వాళ్ళకు సహాయపడడం మంచిది. ఆఖరుకు మనం గుర్తుంచుకోవాలసినది, భగవంతుడు ప్రత్యేకించి ఏమీ కోరడని, మిమ్మల్ని మీరు సమర్పించుకోవాలన్నది ఆయన ఆశిస్తాడని గమనించండి. దానికి కూడ భగవత్కృప అవసరం.

శ్రీ భగవాన్ రమణమహర్షి స్మృతులు

(శ్రీదేవరాజ ముదలియార్)

(గత సంచిక తరువాయి) అనువాదం: జి. శ్రీహరిరావు

శ్రీరామకృష్ణ పరమహంస చెప్పిన విషయములను ఇక్కడ ప్రస్తావించుట సమయోచితము. "నీ భార్యా బిడ్డల కోసము నీవు రోదించు దానిలో పదవ వంతు భగవంతుని కోసం రోదించినట్లయిన, పరమాత్మను తప్పక చూడగలవు. పైన ఉదహరించిన తిరువాచకములోని చరణము, అమెరికా భక్తురాలు శ్రీమతి ఎలియనార్ పాలీనోయిని ఉద్దేశించి చెప్పబడినది. 1946లో శ్రీభగవాన్ ఆగమన స్వర్ణోత్సవ సందర్భముగా ఆవిష్కరించిన ప్రత్యేక ప్రచురణ కొరకు ఆమె ఒక వ్యాసము రచించారు. రెండు నెలలు శ్రీ భగవాన్ సన్నిధిలో గడిపి తిరిగి స్వదేశమునకు వెళ్ళు సమయంలో, ఆమె దుఃఖం ఆపుకోలేక తీవ్రముగా రోదించసాగిరి. ఇతరులకెవ్వరికీ చెప్పని విధముగా, శ్రీ భగవాన్ ఆమెకు స్వాంతన కూర్చు విధముగా సంభాషించి, ఆమె దుఃఖించరాదనీ, ఆమె ఎక్కడికి వెళ్ళినా తానక్కడే వుందుననీ సముదాయించిరి. ఆ ప్రత్యేక సంచికలో (రెండవ ప్రచురణ-362 పేజీలో) "నీవెక్కడికి వెళ్ళినా ఎప్పుడూ నీతోనే వుంటాను'', అన్న శ్రీ భగవాన్ మాటలు ఉదహరించారు శ్రీమతి నోయ్.

హాలులో శ్రీ భగవాన్ సన్నిధిలో ఉన్నప్పుడు తరచూ ఆమె విలపిస్తూ వుండేవారు. ఈ సంగతి ప్రస్తావిస్తూ, ఆమె శ్రీ భగవాన్‌ను తన అశ్రువులతో కట్టి వేసుకున్నారనే వాడిని. ఆ సందర్భంగా

తిరువాచకంలోని ఆ చరణం గురించి చెబుతూ, నాకు అది తెలియదా అని అడిగారు. నన్ను వారు ఎన్నో విధాలుగా ప్రోత్సహించి, తన కరుణ ప్రసరించేవారు. నేనొకసారి తిరువాచకం నుండి యీ పాట పాడాను:

"నీ వెటువంటి విత్తనాలు నాటకుండా పంట పండిస్తావు. భూమ్యాకాశాలను నీ నుండే వెలుపలికి తీసుకువచ్చి, మళ్ళీ వాటిని నీలోనికే తీసేసుకుంటావు. నాలాంటి అధముణ్ణి, కుటిల ఆలోచన లున్న వాడిని కూడా నీవు నీ దగ్గరకు ఆకర్షించుకున్నావు. నీ పట్ల భక్తితో నన్ను పిచ్చి వాడిని చేసి, నీ ఇతర భక్తులతో కలిసి వుండుటకు అర్హుడిని చేశావు! ఒక చెట్టును పెంచి పోషించిన వాడెవ్వడికీ, ఆ చెట్టును అది విష వృక్షమయినా, నరకడానికి మనస్సు ఒప్పదు".

ఆ చివరి చరణము పాడుతూ వున్నప్పుడు, 'నేను కూడా అంతే!' అన్నారు శ్రీ భగవాన్. నేను ఆ చివరి పాదం పాడుతున్నప్పుడు, తడబడడం వల్ల కానీ, పాట మరచి పోవడం వల్ల గానీ శ్రీ భగవాన్ సహాయం కోరలేదు. శ్రీ భగవానే, 'నువ్వెందుకు ఆ పాట పాడుతున్నావో నాకు తెలుసు. తిరువాచకం నుండి అరుల్పుత్తు అనే పాట తరచుగా పాడే వాడిని. పూర్వపు రోజులలో నేను అదెందువే అని పాడుతున్నప్పుడు, శ్రీ భగవాన్ 'భయపడకు' అని అర్థము వస్తుందని గుర్తు చేశారు. కానీ ఆ పదానికి 'ఎందువల్ల?' అని కూడా అర్థము వస్తుంది. నేను పాడిన తీరులో, ఈ తేడా నాకు వివరించడానికి శ్రీ భగవాన్ నాకు గుర్తు చేశారు.

అలాగే, నేను తిరుప్పొరూర్ సన్నిధిముందు నుండి పాడుతున్నప్పుడు, ఒక చరణం వద్దకు వచ్చినప్పుడు, నేను పాడిన తీరులో, 'ఓ తిరుపోరూర్ దేవా! నాకు ముక్తి నెప్పుడు ప్రసాదిస్తావు?' అని నేను అర్థము చేసుకున్నట్లుగా ధ్వనించింది. శ్రీ భగవాన్ ఇచ్చిన వివరణ ప్రకారము, తిరుపోరుర్ దేవుణ్ణి స్మరించడం వల్ల ముక్తి వస్తుంది అని కూడా అర్థము చేసుకోవచ్చు.

ఈ తమిళ పారాయణాల గురించి ముగించే ముందు, శ్రీ భగవాన్ తరచుగా ఉదహరించేవీ, భక్తులను చదవమని సలహా ఇచ్చే వాటిని గురించి చెప్పటం భక్తులకు లాభదాయకమని తలుస్తాను. తిరువాచకంలో శివపురాణమంటే శ్రీ భగవాన్‌కు చాలా ఇష్టం. ఒకసారి నాతో "పది మంది కలసి చక్కగా ఏక కంఠంతో పాడితే ఎంత గొప్పగా వుంటుందో" అన్నారు శ్రీ భగవాన్. ఆత్మ సాక్షాత్కారము పొందినప్పుడు పొందే మహాదానందము గురించి వివరిస్తూ పద్యాలు పఠించారు శ్రీ భగవాన్. ఇదే విషయం గురించి, యింకొక సందర్భంలో తిరువాచకం నుండే ఒక పద్యము చదివి వినిపించారు.

తిరువెంబావైలోని 18వ చరణములో నిక్షిప్తమయిన నిగూఢ సత్యాలను శ్రీ భగవాన్ గొప్పగా శ్లాఘించారు. నయనాలకు అమృత తుల్యమయిన ఆ దేవ దేవునకు జేజేలు. ఆ అమృత భాండమయిన జగన్నాథుని వర్ణించు పాటలే అమృత తుల్యములు అని దాని అర్థం. మరొక పద్యాన్ని శ్రీ భగవాన్ తరచూ ఉదహరించేవారు: 'ఆయన సన్నిధికి చేరువైన కొలదీ, మనము సూక్ష్మరూపులమై

పోయి, అణుపరిమాణము చెంది, చివరకు వారిలో ఐక్యమై పోతాము', అలాగే పదవ పద్యము కూడా!

ఒకసారి శ్రీ భగవాన్‌తో ముచ్చటిస్తున్నప్పుడు, కందర్ అనుభూతి, కందర్ షష్టికవచం గురించి ప్రస్తావించి, చాలా మంది దానిని పారాయణ చేస్తారని చెప్పడం జరిగింది. దాని వల్ల ఎంత లాభమో తెలుసా మీకు? అన్నారు శ్రీ భగవాన్. తిరుప్పుగళ్ నుండి 'తెలిసినవాడిని గురించి తెలుసుకొనుట విజ్ఞత' అనే చరణాన్ని ఉదహరించేవారు శ్రీ భగవాన్. అలాగే ఒక్కోసారి వివిధ సందర్భాలలో శ్రీ అరుణగిరి నాథర్ ప్రార్థించిన మీదట ప్రభుదేవరాయరుకు శ్రీ సుబ్రహ్మణ్య స్వామి దర్శనమివ్వడాన్ని గురించి కూడా శ్రీ భగవాన్ వివరించేవారు. తిరుప్పుగళ్ నుండి శ్రీ భగవాన్, భక్తులకు సుపరిచితమైన ఇంకొక పాట నీలంగోళ్ మేహత్తిళ్ మయిల్ మీదే అనే పాటను పెళ్ళి కావలసిన యే ఆడపిల్ల అయినా చిత్తశుద్ధితో పాడి శ్రీ భగవాన్‌ను ప్రార్థిస్తే ఆమె కోరిక నెరవేరుతుందని భక్తుల నమ్మిక. ఆ పాట అర్థాన్ని ఒకసారి శ్రీ భగవాన్ నాకు వివరించారు. పాట రెండవ భాగము యొక్క అర్థము చాలా ముఖ్యమైనది, చాలా విశేషమైనదినూ, అర్థము ఇలా వుంటుంది. "కరుణ అనే శూలముతో జనన మరణముల సముద్రమును నీవు ఇంకిపోయేలాగా చేయగల సమర్థుడవు. పంచేంద్రియములనబడు రాక్షసులకు నీవు బద్ధ శత్రుడవు. ప్రతి జీవి హృదయములో 'నేను' అని ప్రతిధ్వనిస్తూ వేదసారమూ నేనే, వేద గమ్యమూ నేనే అని వక్కాణించువాడివి నీవే".

చాలాసార్లు నేను తిరుప్పుగళ్ నుండి ఎల్‌కడల్ మనలై పాడుతున్నప్పుడు, 'ఆయన వాళ్ళందరి నుండీ (రాబందులు, నక్కలు, యముడు, బ్రహ్మ) వకాల్తా పుచ్చుకున్నారు' అనే వారు శ్రీ భగవాన్. సంభాషణల సందర్భములో శ్రీ భగవాన్ తేవారముల గురించి కూడా ప్రస్తావించేవారు. తేవారం రచయితలయిన ముగ్గురు మహర్షుల పట్ల శ్రీ భగవాన్‌కు చాలా పూజ్యభావముండేది. వారు వ్రాసిన పాటలను శ్రీ భగవాన్ చాలా ప్రశంసించేవారు. కానీ ముగ్గురు మహాత్ములలో శ్రీ జ్ఞాన సంబంధుల వారిలో భగవత్కృప సంపూర్ణంగా మూర్తీభవించిందని శ్రీ భగవాన్ నమ్మిక అని నేను గుర్తించాను. శ్రీ సంబంధుల వారు తరచూ తిరువణ్ణామల గురించి ప్రస్తావించేవారని శ్రీ భగవాన్ తెలియచేసేవారు. "తమ కీర్తనలను గానం చేసేవారికి మోక్షం తథ్యమని శ్రీ సంబంధుల వారు ఎంత ఆత్మ విశ్వాసంతో చెప్పేవారో," అని శ్రీ భగవాన్ చాలాసార్లు అన్నారు. "ఆయన సాక్షాత్తూ భగవంతుని పుత్రుడు కదా," అన్న భావంతో, తమిళ పద్య రచనలలో సహజంగా వుండే అతిశయోక్తులు, వారు పళనిని వర్ణించే తీరులో మనం గమనించ వచ్చు. ఆ ప్రాంతపు పచ్చదనాన్ని గురించీ, అచ్చటి సస్యశ్యామల మైన భూమి గురించీ వారి వర్ణనలు అద్భుతంగా ఉంటాయి. దానికి సంబంధించిన తేవారాన్ని నేను మొట్టమొదట శ్రీ భగవాన్ వద్దనే విన్నాను. పాండ్యరాజ్య మహారాణి, జైనులతో వాదించుటకు శ్రీ సంబంధుల వారిని పిలిపించుటా, వారు దిగ్విజయంగా ఆ కార్యాన్ని నిర్వహించుటా, శ్రీ భగవానులే నాకు వివరించి చెప్పారు.

మహారాణి శ్రీ సంబంధుల వారిని మొదటిసారిగా చూసి, ఆయనను కేవలం ఏడు సంవత్సరాల పసివాడిగా గుర్తించి, చాలా కంగారు పడినప్పుడు సంబంధుల వారు ఈ తేవారం పాడారని నానుడి. ఆ పదికాన్ని శ్రీ భగవాన్ పూర్తిగా చదివి వినిపించడమేకాక, ఎలా పాడాలో కూడా నాకు నేర్పారు. శ్రీ సంబంధుల వారు జైనుల పేరు ఉదహరించినప్పుడు శ్రీ భగవాన్ పకపకా నవ్వారు. ప్రతి పద్యము చివరి చరణంలో, 'భగవంతుడు నాలోనే ఉన్నాడు', అని వారి నమ్మికయే, ఆయన ధైర్యానికి కారణం అని విశదీకరించేవారు శ్రీ భగవాన్.

తిరువణ్ణామల గురించి వ్రాయబడిన పాటలంటే శ్రీ భగవాన్‌కు చాలా ఇష్టం. అందులో ముఖ్యంగా ప్రసిద్ధులైన ఋషులు, మునులు రాసిన పాటల పట్ల శ్రీ భగవాన్ చాలా యిష్టత కనపరిచేవారు. తిరువణ్ణామల గురించి వ్రాయబడిన తేవారముల నన్నిటిని సేకరించి తేవారపూంగొత్తు అను పేరుతో ప్రచురించారు 'రమణ పాదానంద'. ఈ పాటల పట్ల వున్న మక్కువతో, సాయంత్రము ఏడు, ఏడున్నర గంటల మధ్య హాలులో జరుగు తమిళపారాయణంలో భాగంగా వీటిని వుంచేటట్లు చేశారు శ్రీ భగవాన్.

(సశేషం)

రమణ మార్గము సులభమా?

శ్రీ దోనెపూడి వెంకయ్య

భగవాన్ శ్రీరమణ మహర్షి తమ "ఆత్మవిద్యా కీర్తన"లో అత్యంత సులభం, ఆత్మ విద్య అత్యంత సులభం" అని చెప్పారు. అనుపల్లవిలో "ఎంతటి మందమతికైనా హస్తామలకం సైతం అసత్యమని తోచవచ్చునేమో కాని, ఆత్మ మాత్రం సత్యము, సుస్పష్టము" అని చెప్పారు. హస్తామలకాన్ని గూర్చి మరోచోట వివరిస్తూ ఇలా చెప్పారు: "అరచేతిలో ఉన్న ఉసిరి కాయను చూడాలంటే, ఉసిరికాయ అంటూ ఒకటి ఉండాలి. అది ఉండేందుకు అరచేయి ఉండాలి. దాన్ని చూచేందుకు కళ్లు ఉండాలి. కళ్ల వెనుక మనస్సు ఉండాలి. ఇలా నాలుగు విషయాలు ఉండాలి. ఇవి యేవీ లేకుండానే పామరుడు సైతం, "నేనున్నాను" అంటాడు. అంటే ప్రతి వానికి తన ఉనికి యొక్క ఎఱుక సహజంగా ఉంటుంది. అందుకు ఏ ఉపకరణాలూ అక్కర లేదు. యోగవాసిష్ఠంలో ఇంకా యిలా చెప్పబడింది: "ఆత్మ విద్య చిగురుటాకును చిదుమటం కంటె, కనురెప్పలు మూయటం కంటె, వెన్నపూస మీది వెంట్రుకను తీయటం కంటె సులభం" ఇదే మాట సీతారామాంజనేయ సంవాదం అనే వేదాంత గ్రంథంలోనూ ఉంది.

అయితే ఆత్మవిద్య ఎవరికి సులభమని భగవాన్ చెప్పారో మనం తెలుసుకోవాలి. వివిధ గ్రంథాలలో ఈ అంశాన్ని గురించి భగవాన్ చెప్పిన మాటలు ఇలా ఉన్నాయి: "విచారమార్గము పరిపక్వ జీవునికే ఉద్దేశింపబడింది. ఇది అపక్వ చిత్తులకు

పట్టుబడదు. (రమణోపదేశమంజరి, అభ్యాస ప్రకరణం మరియు రమణాశ్రమ లేఖలు, 12-9-1947) మొద్దుగా ఉన్న గడ్డపాఱను సూదివలె తీసికొని సన్నని దారముతో అతి సున్నితమయిన పట్టు వస్త్రమును కుట్టుట సాధ్యము కానట్లు, మందమతులకు ఆత్మ విచారణ సాధ్యము కాదు. (విచార సంగ్రహము, 'ముక్తి' అనే ఎనిమిదవ అధ్యాయం మరియు పాదమాలై). 'నేను' యొక్క మూలమైన బ్రహ్మమును చేరుట రోకలిబండవలె ఉన్న మందబుద్ధికి అసంభవము. (గువాకో, 446 పద్యము). మలిన వాసనల కారణంగా యోగ్యత కోల్పోయిన మనస్సుకు విచారార్హత లేదు. అట్టి మనస్సు పచ్చితుంగయే. (గు.వా.కో., 763వ పద్యము). గాలి చేత అతి చంచలమైన దీపమును గొని అతి సూక్ష్మ వస్తువుల నిర్ణయము సాధ్యము కానట్లు, స్థూలమై, రజస్తమో గుణవశమైన మనస్సు చేత వస్తువు యొక్క అనుభవము సాధ్యము కాదు. (విచార సంగ్రహము, 8వ అధ్యాయము, 'ముక్తి')

ఒక వాక్యములో చెప్పాలంటే ఈ మార్గము పక్వచిత్తులకే గాని, గడ్డపాఱవలె, రోకలిబండవలె, పచ్చిదుంగవలె ఉన్న అపక్వ చిత్తులకు పట్టుబడదు. ఇది భగవాన్ స్పష్టముగా, నిర్ణయముగా చెప్పిన మాట.

అయితే పక్వచిత్తులంటే ఎవరు? సంసిద్ధత, యోగ్యత, భగవత్కృప - ఈ మూడూ ఎవరికైతే ప్రాప్తమయి ఉన్నాయో, వారే పక్వచిత్తులు.

మొదటిగా చెప్పిన సంసిద్ధత అంటే ఏమిటో బాల వెంకట్రామన్ యొక్క మహాప్రస్థానమును స్మరించుకుంటే తెలిసి

పోతుంది. ఆ 16 సం॥ల బాలుడు తిరువణ్ణామలై వెళ్లే ముందు ఎవరి దగ్గరా శలవు శాంక్షన్ చేయించుకోలేదు. అనుమతి తీసుకోలేదు. రానూపోనూ రైల్లో రిజర్వేషన్ చేయించుకోలేదు. గమ్యం చేరిన తరువాత అక్కడి భోజనాదులకై తగిన వసతి ముందుగా ఏర్పాటు చేసికొని పోలేదు. దగ్గర పైకం గాని, (మొదట 3.00, కల్లూరులో 4.00 రూ. తప్ప) ఏ.టి.ఎమ్. కార్డుగాని ఉంచుకోలేదు. అసలు తిరుగు ప్రయాణం చేయాలన్న తలంపే పెట్టుకోలేదు. అది ఒక అడ్వెంచర్ అంతేగాని ఏదో ప్లెజర్ ట్రిప్ లాంటిది కాదు. అది సీతాదేవి అగ్నిప్రవేశం చేసి, రాముని సన్నిధికి చేరటం వంటిది. తన తలను బలివేదికపై పెట్టి, కత్తిపట్టుకొని తన చేతితో తన తలను తనే నరుక్కోవటం లాంటిది. అప్పుడు దేహంలో చెప్పలేని మంట, మనస్సులో తీవ్రమయిన తపన, హృదయంలో అంతులేని వేదన - ఇవి బాలవెంకట్రామన్‌లో ఉన్నాయి. అట్టి మనఃస్థితి ఉండటం సంసిద్ధత అనిపించుకుంటుంది.

ఇక రెండవది అయిన యోగ్యత విషయానికి వస్తే - సాధకులలో ఐదు తరగతుల వారు ఉంటారని ఒక తమిళ వేదాంత గ్రంథంలో ఉన్నది:

మందతమ స్థాయిలో ఉన్న వాళ్లు మొదటి తరగతికి చెందినవాళ్లు. వీళ్లు బండరాయి లాంటి వాళ్లు. రాతిలో ఉన్న పనికిరాని పెచ్చులు. ఉలితో చెక్కి, అవతల పారవేస్తేనే గాని, అందులో దాగి ఉన్న విగ్రహం బహిర్గతం కాదు. పచ్చి అరటి బోదె నిప్పుల్లో పడవేస్తే ఎంతో సేపటికి గాని కాలదు.

మందస్థాయిలో ఉన్న వాళ్లు రెండవ తరగతికి చెందిన వాళ్లు. వీళ్లు ఇనుపకడ్డీ లాంటి వాళ్లు. ఎర్రని నిప్పుల్లో బాగా కాల్చి, సమ్మెట పోటులు వేస్తేనేగాని దాన్ని విగ్రహంగా మల్చటం సాధ్యం కాదు. పచ్చి కట్టెలు నిప్పులో వేస్తే, ఎక్కువ సేపటికి గాని మండవు.

మధ్యమస్థాయిలో ఉండే వాళ్లు మూడవ తరగతికి చెందిన వాళ్ళు. వీళ్లు కొయ్యదుంగ లాంటి వాళ్లు. వడ్రంగి బొడిసెతో చెక్కి ఉలితో మలిస్తేనేగాని కొయ్యబొమ్మ తయారుకాదు. బొగ్గులు నిప్పు అంటుకొన్న కాసేపటికి గాని నిప్పు రాదు.

ఉత్తమస్థాయిలో ఉండే వాళ్లు నాలుగవ తరగతికి చెందిన వాళ్లు. వీళ్లు వెన్నపూసలాంటి వాళ్లు. వెన్నముద్దతో బొమ్మను చేయటం తేలిక. దూదికి నిప్పు అంటుకుంటే, మరుక్షణంలో అది కాలి మండిపోతుంది.

ఉత్తమోత్తమ స్థాయిలో ఉండేవాళ్లు ఐదవ తరగతికి చెందిన వాళ్లు పతివ్రత అయిన స్త్రీ లాంటి వాళ్లు. ఆమె తన భర్త యొక్క మరణవార్త విన్న మరుక్షణమే ప్రాణాలు విడుస్తుంది.

ఉత్తమోత్తములు గురుదేవుని వీక్షణ మాత్రం చేత సమాధి స్థితిని పొందుతారు. ఆత్మానుభవమును పొందుతారు. ఉత్తములు గురుబోధ అయిన 'తత్త్వమసి' అన్న వాక్యమును విన్న మాత్రాన ఆత్మస్థితిని పొందుతారు. మధ్యములు, మందులు, మందతములు - ఈ మూడు తరగతులకు చెందిన సాధకులు ఇలా కాదు. వాళ్ళు స్తోత్రము, జపము, విగ్రహారాధనము, ప్రాణాయామము, మొదలయినవి అవలంబించి పరిపక్వచిత్తులై, విచారమార్గంలోకి

ప్రవేశించవలసి ఉంటుంది. (రమణోపదేశ మంజరి, అభ్యాస ప్రకరణము మరియు రమణాశ్రమ లేఖలు 12-9-47)

గురువాచక కోవైలో ఇంకా ఇలా చెప్పబడింది:

“మిత సాత్త్వికాహార నియతితో కూడిన అఖండ నామ జపము యొక్క గాని, ప్రీతిపూర్వక మూర్తి ధ్యానము యొక్కగాని నిరంతరాభ్యాసము చేయగా చేయగా సంచితములయిన వాసనలన్నీ నశించి మనస్సు ఏకాగ్రమై బలము పుంజుకోగలదు. (గు.వా.కో. 761) బలముగా లేని పునాదులపై నిర్మించిన పెద్ద భవనము క్రుంగి, కూలిపోయి ఎల్లరకు పరిహాస పాత్రమగుచున్నది. కనుక సాధకులు అనగా మధ్యములు, మందులు, మందతములు) ప్రప్రథమముగా ఏ విధముగానైనను భక్తి వైరాగ్యములు అభ్యసించుట కర్తవ్యమై ఉన్నది. (గు.వాకో. 826)

భగవత్కృప అనే మూడవ అంశం ఉన్నది. “భగవాన్, మీరు ఆత్మ విద్య అత్యంత సులభం” అని ఆత్మ విద్యాకీర్తనలో చెప్పారు. కాని నాకేమో అది అత్యంత కష్టం అనిపిస్తోంది, అని అడిగిన ఒక భక్తునితో భగవాన్ ఇలా చెప్పారు: “చూడండి, ఆ కీర్తనలో ఐదవ చరణంలో ‘కృప కావలయును’ అని ఉంది. భగవత్కృప ఉంటే ఆత్మ విద్య సులభమే నండి” కాబట్టి రమణానుగ్రహ ప్రాప్తి కోసం మనం నిరంతరం రమణ నామస్మరణం, రమణ మూర్తి ధ్యానం, రమణ జీవిత చరిత్ర పారాయణం చేయాలి. రమణ కృప అనుభూతం కావాలంటే ఇదే దారి.

Devotion to the physical Bhagavan opens up to divine grace. The form (saguna) of Bhagavan is identical with the formless (Nirguna) ---- we need to form an intimate bond with Bhagawan. We can meditate on his form, much like breathing. We can read and listen to stories about his life ---- There is a distinctive presence and it responds. It is a mystery .... we must allow his grace to guide us. This is the miracle....

Consciousness of the nama leads to the consciousness of the named. A mind that is immersed in God's name will eventually becomes divine. The Jeeva becomes Siva through the name.

“నీ మనస్సు అమనస్సు అయ్యేవరకు, నామరూపములను ఆరాధించమని యోగవాసిష్ఠంలో ఉన్న మాట. ధరోహతిముని 1931లో భగవాన్‌కు వ్రాసిన ఒక ....లో “ఇప్పుడిక భక్తి చేతనే తృప్తి పొందగోరు చున్నాను... ఆ భక్తి ప్రథమస్థానము. భగవాన్ మహర్షి” అని విన్నవించుకున్నారు.

It is impossible to realize without Guru's grace, however much you practice.. When you surrender, grace descends. It is మార్జాల కిశోరభక్తి. All your efforts cease. You wait for grace. The secret lies in surrender.

ఈ పై అంశాలు దృష్టిలో ఉంచుకొని నప్పుడు, పక్వచిత్తులమా, అపక్వచిత్తులమా అని ఆలోచించుకుంటే ఏం తెలుస్తున్నది? ఇన్నాళ్లుగా, ఇన్నేళ్లుగా రమణాశ్రమ యాత్రలు చేస్తూ, రమణ తత్త్వ

సాధనలో పూర్తిగా మునిగి ఉన్నామనుకుంటున్న నాకూ, నాలాంటి మరికొందరు భక్తులకూ, "ఎక్కడ వేసిన గొంగళి అక్కడే ఉన్నదేమో" అని అనిపిస్తోంది. కారణం స్పష్టమే.

బహు దశాబ్దముల రమణ తత్త్వ సాధన తరువాత కూడా గ్రంథి విచ్ఛేదం ఇంకా కాలేదంటే దాని అర్థం ఏమిటి? గ్రంథి విచ్ఛేదం కావటం అంటే ఏమిటో గు.వా.కో. లోని 942, 943, 944 పద్యాలలో యిలా వివరింపబడింది.

942. మనస్సు తనకు ఎదురైన దుఃఖములకు క్రుంగక, సుఖములకు ఏ మాత్రము పొంగక (పొగడ్తలకు పొంగక, తెగడ్తలకు క్రుంగక అని చేర్చుకోవచ్చు). సమభావముతో, ఉదాసీనముగా ప్రశాంతముగా ఉన్నచో, అట్టి స్వభావము గ్రంథి ఛేదమునకు ముఖ్యమయిన గుర్తు.

943. గతములో జరిగిన దానిని గురించి చింతించక, భవిష్యత్తులో పొందవలసి యున్న దానిని గురించి ఊహించు కొనక, వర్తమానమున విశదములై యున్న సంభవములకు సైతము సాక్షిమాత్రునిగా నిలిచియుండి, నిరాటంకముగా శాంత్యా నందమయుడై యున్నచో గ్రంథిభేదమునకు అదియే శ్రేష్ఠమయిన గుర్తు.

944. ఏ తలపు నిన్ను చేరినను ఆత్మ లేకుండ అది నిన్ను చేరలేదు. అది దానికి తప్పనిసరి. అందుచేత "అయ్యో! ఆ కాల వ్యవధిలో (తలపులు చేరిన సమయమున) ఆత్మస్థితి నానుండి తొలగిపోయినదే" అని చెప్పెడి ఆత్మ విస్మరణానుభవము లేకుండ ఉన్నచో, అదియే గ్రంథి విచ్ఛేదమునకు గుర్తు.

అందుచేత మేము పైన చెప్పిన మొదటి మూడు (మందలుకు, మంద, మధ్యమ) తరగతులకు చెందిన వాళ్లమే కాని, నాలుగవ లేక ఐదవ (ఉత్తమ, ఉత్తమోత్తమ) తరగతులకు చెందిన వాళ్లము కాదు. ఇందులో అనుమానమే లేదు. ఇది ఆత్మ నింద కాదు. యథార్థ స్థితి. కాబట్టి ఈ స్థితిలో ఉన్న మేము రమణ సత్సంగములలో రమణ నామ సంకీర్తనము, రమణ భజన, రమణ అష్టోత్తర శతనామ స్తోత్ర పారాయణము, శ్రీ అరుణాచల అక్షరమణమాలా పారాయణము, రమణుల జీవితంలోని వివిధ ఘట్టాల వివరణ - వీనికి ప్రాముఖ్యం యిస్తున్నాము. రమణ తత్త్వాన్ని గురించిన ప్రసంగాలు, చర్చలు మొదలైనవి intellectual curiosityని తృప్తిపరుస్తాయేగాని, లోన మునిగి హృదయాన్ని చేరేందుకు అంతగా దోహదం చేయవు అనే నిర్ణయానికి వచ్చాము. సముద్రపు అలలు పైపైన తేలియాడటం మానివేసి, లోతుల్లోకి వెళ్లేందుకు సాయపడే భక్తి గీతాలను తన్మయులమై గానం చేస్తున్నాము. వ్యక్తిగతంగా కూడా రమణ నామస్మరణము, జపము, ధ్యానము, శ్వాసపై ధ్యాస రూపంలో ఉండే ప్రాణాయామము, ఇత్యాదులను ముఖ్య సాధనాలుగా యెంచుకొని, చిత్తవృత్తులను నిరోధించి, మనస్సును ఏకాగ్రము చేసి, కుశాగ్రమొనర్చి, సూక్ష్మ గ్రహణ శక్తిని పెంపొందించుకొని, అత్యంత సూక్ష్మమైన ఆత్మవస్తువును గ్రహించే యోగ్యతను, అనగా విచారణను సంపాదించుకునే ప్రయత్నం చేస్తున్నాము.

ఓం నమో భగవతే శ్రీరమణాయ

శ్రీరమణ మహర్షి యొక్క భక్తాగ్రేసరులు

శ్రీ కృష్ణ భిక్షు

మల్లాది ఫణిమాల

కృష్ణ భిక్షుగా పిలువబడే ఈ రమణ భక్తుని పేరు శ్రీ ఓరుగంటి వెంకట కృష్ణయ్యగారు. వీరు 'లా'లో పట్టభద్రులు. ఆధ్యాత్మిక కృషికి మాత్రమే ప్రాధాన్యతను ఇవ్వటం చేత వీరు చెప్పుకోదగ్గ స్థాయిలో ప్రాక్టీస్ చేయలేదు. శ్రీకృష్ణ భిక్షు చిన్న పిల్లవాడిగా ఉన్నపుడు వారి బాబాయిగారి ఇంటికి వెళ్లడం జరిగింది. బాబాయ్ గారి ఇంట్లో శ్రీరమణుల పటం చూసి దానిపట్ల గాఢంగా ఆకర్షితులయ్యారు కృష్ణ భిక్షు. వారి బాబాయి శ్రీరమణులతో పాటు విరూపాక్ష గుహలో ఉన్నారు. శ్రీరమణగీతలోని మొదటి పృచ్ఛకులు, అంటే ప్రశ్నలు వేసిన వారిలో శ్రీకృష్ణ భిక్షు గారి బాబాయి గారు కూడా ఒకరు. వారు చిన్న వయసులోనే రమణ గీతను ఎంతో ఆసక్తితో చదువుతూ ఉండేవారు.

శ్రీకృష్ణ భిక్షుగారు 1936వ సంవత్సరంలో శ్రీరమణ లీల అనే పుస్తకాన్ని రచించి, ప్రచురణ చేసినప్పటికీ శ్రీరమణుల జీవితానికి సంబంధించిన సంఘటనలలో కొన్ని మార్పులు ఉండటం చేత శ్రీరమణులు స్వయంగా ఆ పుస్తకంలో కొన్ని అంశాలని సరిదిద్దారు. 1949వ సంవత్సరంలో శ్రీరమణుల ఎదురుగా కూర్చుని ఈ పుస్తకాన్నంతటినీ చదివి వినిపించారు శ్రీకృష్ణ భిక్షు. శ్రీరమణులు మరల ఆ పుస్తకంలో, వారి జీవితానికి సంబంధించిన కొన్ని

ఘట్టాలను జరిగింది జరిగినట్లుగా సరిదిద్ది వ్రాసారు. కాబట్టి శ్రీకృష్ణ భిక్షు గారు రచించినటువంటి 'శ్రీరమణ లీల' అనే గ్రంధంలో రచింపబడిన ప్రతి అంశాన్ని శ్రీరమణులు చూసి, విని, సరిదిద్దడం ఎంతో విశేషం. శ్రీరమణుల జీవిత చరిత్రను ఆవిష్కరిస్తూ ఎన్నో గ్రంథాలు ప్రచురింపబడినప్పటికీ ఈ గ్రంథము ఎంతో ప్రమాణికమైనది.

శ్రీకృష్ణ భిక్షు మద్రాసులో చదువుకునే రోజుల్లో శ్రీ కావ్యకంఠ గణపతి ముని వారిని కలుసుకోవడం జరిగింది. శ్రీ కావ్యకంఠుల వారి తపః శక్తి, వక్తృత్వ పటిమ, అణకువ, వారి విశేష పాండిత్యము -- వీటన్నింటినీ గమనించి మిక్కిలి ఆశ్చర్యానికి లోనైన శ్రీకృష్ణ భిక్షు గారు కావ్యకంఠులవారు ఇంత గొప్ప వారైతే వారి గురువు గారు అయినటువంటి శ్రీరమణులు ఎంత గొప్పవారు అయ్యి ఉంటారు అని తలచి శ్రీరమణులను దర్శించుకోవటానికి వారి స్నేహితునితో కలిసి శ్రీరమణాశ్రమానికి బయలుదేరి వెళ్లారు. ఆశ్రమంలో నిరాడంబరతకు రూపమైన శ్రీరమణులను చూసి ఎంతో ఆశ్చర్యానికి లోనయ్యారు. శ్రీరమణులు కృష్ణ భిక్షు గారిని వారి స్నేహితుడిని చూడగానే ఎంతో ఆప్యాయతతో, ''మీరు భోజనం చేశారా? అని అడిగారు'' వాళ్ళిద్దరూ, ''ఊళ్ళో భోజనం చేసి మీ వద్దకు వచ్చాము'' అని చెప్పగానే, ''మీరు ఇక్కడే భోజనం చేసి ఉండొచ్చు కదా!'' అని పలికి ఎంతో ఆప్యాయతను కురిపించారు శ్రీరమణులు.

శ్రీరమణాశ్రమమునందు గడిపిన మూడు రోజుల అనుభవం శ్రీకృష్ణ భిక్షు గారిపై గాఢమైన ముద్ర వేసింది. సద్గురు రమణుల నోటి వెంట జాలువారిన ప్రతి మాట అమృతతుల్యంగా శ్రీకృష్ణ భిక్షుకి గోచరించేది. వారు కాశీకి వెళ్లి తిరిగి వచ్చాక సుమారు ఐదు నెలల పాటు పాండిచ్చేరిలో గడిపారు. ఎక్కడికి వెళ్ళినా, ఎంత మందిని కలిసినా, "మీరు ఏదో ఒక తప్పు చేస్తున్నారు. ఆధ్యాత్మిక అభివృద్ధి కావాలంటే మీరు చేయవలసినది మరొకటుంది! మీరు కొనసాగించే సాధనలో కొన్ని పొరపాట్లు ఉన్నాయి." ఇలా ఎవరికి తోచినట్లుగా వారు అంటూ ఉండడం, సలహాలు ఇవ్వడం సాధారణ విషయంగా మారింది. అయితే ఇలా తనలో మరియు తాను చేసే సాధనలో తప్పులను మాత్రమే యెంచి చూపించే వారికి మరియు శ్రీరమణులకు స్వభావంలో, కారుణ్యంలో, కలుపుగోలుతనంలో ఉత్తర దక్షిణ ధ్రువాలకు ఉన్నంత దూరం ఉన్నదని శ్రీకృష్ణ భిక్షు గారికి అనిపించింది. తన చుట్టూ ఉన్న వారు తనలో తప్పులను మాత్రమే ఎత్తి చూపించగా శ్రీరమణులు మాత్రము వారిలో ఏ తప్పును పట్టకపోగా "ఇలా చేయి అలా చేయి" అనే ఆంక్షలు కూడా విధించకపోవడం వారిని ఎంతో ఆకట్టుకున్నది. "నేను నీ వాడిని, భగవాన్!" అని చెప్పుకుని, సంపూర్ణ శరణాగతి చెందిన ఉత్తర క్షణాన శ్రీరమణులే అన్ని వ్యవహారాలు చూసుకుంటారనియూ, ఈ విషయంలో వారు అనన్యసములు అనియు శ్రీకృష్ణ భిక్షుగారు తరచు అంటూ ఉండేవారు.

క్రిష్ణ భిక్షు గారికి భగవాన్ పితృ తుల్యులు. భగవాన్ పట్ల పరిపూర్ణమైన నమ్మకంతో వారు చూపించిన మార్గాన్ని మాత్రమే శ్రీకృష్ణ భిక్షు అనుసరించేవారు. నిజమైన భక్తుడు తన యోగక్షేమాలు గురువు చేతుల్లో ఉన్నాయన్న హామీతో గురువును మనస్ఫూర్తిగా ప్రేమించి గురువుగారి పాదాలవద్ద జీవిస్తూ, అన్ని వేళల గురువు పట్ల ప్రేమ, శ్రద్ధ కలిగి ఉండడం సహజం. కృష్ణ భిక్షు ఇటువంటి శిష్యుల కోవకి చెందినవారు. శ్రీరమణులను పూర్తిస్థాయిలో నమ్మి, వారికి శరణాగతి చెంది జీవించారు. శ్రీరమణులతో పాటే ఒకే గదిలో భోజనం చేసి ఒకే గదిలో పడుకునేవారు. అంతేకాక శ్రీరమణులతో కబుర్లు చెప్పుకుంటూ చలోక్తులు కూడా విసిరేవారు. ఈ విధంగా ఎల్లప్పుడు శ్రీరమణుల ప్రేమకు, శ్రద్ధకు కట్టుబడి ఉండేవారు కృష్ణ భిక్షుగారు.

వారు ఆశ్రమానికి వెళ్ళిన తొలి రోజులలో వారు అంతకు పూర్వం జపిస్తూ ఉండే గాయత్రీ జపాన్ని కొనసాగించమని శ్రీరమణులు ప్రోత్సహించేవారు. "కొన్నాళ్ల తర్వాత ఈ మంత్రం అర్థం తెలుసుకుని ఆ అర్థాన్ని ధ్యానించవచ్చా భగవాన్?" అని కృష్ణ భిక్షు రమణులను అడిగారు. "ఆ మంత్రాన్ని జపించేది ఎవరో కనుక్కో" అని భగవాన్ అతి సూక్ష్మంగా కృష్ణ భిక్షుని ఆత్మ విచారణ మార్గం వైపు మళ్లించారు. వీరు తల్లిచాటు బిడ్డ వలె ఎప్పుడూ రమణుల చెంతనే ఉండేవారు. పసిబిడ్డ ఏ చిన్న కష్టమొచ్చినా తల్లికేసి పరుగిడి చేరుకున్నట్లే, కృష్ణ భిక్షు తనకి ఏ కష్టం వచ్చినా సరే శ్రీరమణుల వైపే తిరిగి వారిని సహాయం అర్థించేవారు.

శ్రీరమణులు వెంటనే తేలికగా పరిష్కారం చేసేవారు. శ్రీరమణులకు దూరంగా ఉన్నప్పుడు కూడా "రమణ", "రమణ" అంటూ వారి నామాన్ని స్మరణ చేసి వారి అభయ హస్తాన్ని పొందేవారు కృష్ణ భిక్షు.

ఒకరోజు భగవాన్ కూరగాయలు తరుగుతూ ఉండగా ఆశ్రమ వంటశాలలో కృష్ణ భిక్షు, "నన్ను కూడా సహాయం చేయనివ్వండి, భగవాన్" అన్నారు. ఆయన భగవానులకు సహాయపడదాము అనే ఉద్దేశంతో మూడుసార్లు కత్తి తీసుకున్నారు. మూడుసార్లు రమణులు ఆ కత్తిని కింద పెట్టించారు. అది ఏమని కృష్ణ భిక్షు అడిగితే, "నువ్వు ఇంటి దగ్గర కూరగాయలు కోస్తావా? అని రమణులు వారిని ప్రశ్నించారు. "నేను ఇంటి వద్ద ఈ పని చేయవలసిన అవసరం లేదు భగవాన్!" అన్నారు కృష్ణ భిక్షు. భగవాన్ నవ్వి, "ఏమిటి! ఇక్కడ ఇంటివద్ద ఉన్నట్లుగా లేవా!?" అని అడిగారు. కఠినమైన సాధన చేసేటప్పుడు ప్రతి పనిని కర్తృత్వ భావన లేకుండా చేసి ఆత్మగానే నిలిచిపోవాలి. అలా ఆత్మలో నిలిచిపోయినప్పుడే సాధకుడు ఎల్లప్పుడూ హృదయంలో సహజంగా 'నేను'గా ఉండిపో గలుగుతాడు అని బోధ చేయడమే శ్రీరమణుల ఉద్దేశ్యము.

ఒకసారి శ్రీరమణులను కీర్తిస్తూ, వీరు ఒక పద్యాన్ని వ్రాశారు. ఆ పద్యం యొక్క సారాంశం ఈ విధంగా ఉంది. "మీరు ఉత్తర జన్మలలో కూడా మాతోనే ఉండాలి, భగవాన్!" అని దాని భావం. శ్రీరమణులు, "ఈ జన్మ చాలదా? ఇంకా జన్మలు ఉండాలని కోరుకుంటున్నారన్న మాట..." అని అన్నారు. కించిత్ అమర్యాదగా

వ్రాసినందుకు ఆశ్రమంలో కొంతమంది కృష్ణ భిక్షుని మందలించారు. మరికొంతమంది శ్రీరమణులు సాక్షాత్తు ఈశ్వరుని కుమారుడే అని, అందుచేత వారికి మానవ దేహం అవసరం లేదని అన్నారు. అందరి అభిప్రాయాన్ని విని కృష్ణ భిక్షు ఇలా అన్నారు. ''రమణులు మళ్లీ మళ్లీ జన్మిస్తారు. వారికి అవసరం ఉండి కాదు! మనకి అవసరం కాబట్టి. ''కృష్ణ భిక్షు అన్న ఈ మాటలను రమణులు విని, ''నిజమే'' అనేసి మౌనం వహించారు. ఆదిశంకర భగవత్పాదుల వారు, శ్రీరమణ మహర్షులవారు, శ్రీ చంద్రశేఖర సరస్వతీంద్రుల వారు... ఇటువంటి మహా గురువులు మానవాళిని ఉద్ధరించుటకు ఈ భూమిపై అవతార స్వీకారం చేస్తారు.

ఉదారబుద్ధి గల కృష్ణ భిక్షు మిత్రుడు ఎవరో శ్రీకృష్ణ భిక్షు గారికి నెలకు 27 రూపాయలు పంపించేవారు. ఆయన అందులో నుండి 20 రూపాయలు ఆశ్రమానికి ఇచ్చి, మిగిలిన ఏడు రూపాయలు తన ఖర్చులకు ఉంచుకునేవారు. ఆయన న్యాయవర్తన ఎంతో గౌరవాన్ని కలిగించేదిగా ఉండేది అనియూ, కృష్ణ భిక్షు వంటి నిరాడంబరుడయిన వ్యక్తి శ్రీ రమణాశ్రమం కిరీటం లోని ఒక మణి వంటివారు అని శ్రీ గణేశన్ గారు తరచూ భక్తులతో అంటూ ఉంటారు. అంతిమ దినాలలో శ్రీకృష్ణ భిక్షు, ''రమణ... రమణ.... రమణ'' అని నిరంతరం జపిస్తూనే ఉండేవారు. చనిపోయే చివరి క్షణంలో ''భగవాన్! నేను వచ్చేస్తున్నాను'' అంటూ శ్రీరమణైక్యం చెందిన గొప్ప భక్తులు శ్రీకృష్ణ భిక్షు.

We are the World

(Talk 135B)

Dr. K.Subrahmanaian

Nothing is permanent or real; everything keeps changing, including relationships. It appears to be friendship for some time, and then it is enmity. Relationships change because of *maya*; we mistakenly believe that the world is something outside of ourselves. Shankara says that there is the mind, the body, and then the world; underneath all these, there is something – the *atman*. The mind changes from time to time. As for the *atman*, which is pure, and the basis of the entire universe, it is not affected by anything that happens. The mind itself comes out of the *atman*, and then, it goes back into it. The *sheshtas* or the activities of the mind disturb us and cause unhappiness; the *atman* or consciousness, however, remains unaffected.

Our ancestors believed that the entire world is one, and it exists not outside, but inside us. If we keep this in mind, there will be less tension. I think the world is outside of me, but it is not so, because everything is in the *atman*. If everything is in the *atman*, I am in the *atman*, and the world is in the *atman* as well. Therefore, the conclusion is: I am not different from the world. I am the world. The reason I am not able to experience this is that I identify myself with the body. I think I am the body, and therefore, I separate myself from the rest of the world. I see myself and the world as two different things. In order to overcome

this *maya* or delusion, I need to get rid of this notion that I am the body.

We are able to overcome our body consciousness for a few hours every day when we are in deep sleep. In this state, we are not conscious of the world, the mind, the body, or anything else. In deep sleep, we are very happy, and when we get up in the morning, we say that we slept well. That is, when the mind merges into the self, there is extraordinary happiness. However, the moment we get up, we become conscious of the mind. The world, the mind and the body appear together, and we become conscious of all three. Shankara says that the distinction between the world, the mind and the body is the result of our thinking that we are the body. The moment we realize that we are not the body, we become pure *atman*. If we constantly remind ourselves through various ways that we are not the body, we realize that we, like everything else in this universe, are pure *atman*.

In other words, there is no difference between you and the world. *Dvaita* means two; *advaita* is only one - there is no other. The world as we see it now is only an illusion - *maya*. Our identification with the body results in our seeing ourselves as something different from the world. When we stop identifying ourselves with the body, we see ourselves in everything, and everything in us. We will see only *atman* in everything. Once we have the experience of seeing the *atman* in everything, all seeking will stop - there will be no seeking, whatsoever. The mind will cease

to operate the way it does now, and it will be at peace with itself. This is why we refer to a *jnani* as:

Atmanyevatmanatustah
sthithaprajnastadocyate

Who is a *sthithaprajna*? He is someone whose mind doesn't waver because it has merged completely in the *atman*. A *jnani* does not think of the world as a separate entity - he sees it as being a part of himself. He sees others in him and himself in others. Shankara says, "Don't think of fighting with the world. Ultimately, you are the world. You will realize you are the world when you realize you are not the body." All the problems that we have are because of our belief that we are the body. Our *sastras* tell us that this state of oneness - *advaita* and not *dvaita* - can be realized by overcoming this feeling that we are the body.

When Christ was crucified, what did he say? He asked, "God! Why hast thou forsaken me?" Almost immediately, he said, "Father, forgive them for they know not what they do." That is true compassion. Would we say this? We would have screamed and done a lot of other things. This is possible only if we go beyond body consciousness, and think of the whole universe as one. Jesus did not look on those who crucified him as his enemies. This is because of the absence of body consciousness. He identified himself with the whole universe.

The moment body consciousness is gone, we will see ourselves as the world, and the world in ourselves. Even though we may not become *jnanis*, it will have a

tremendous effect on our attitude. In our day-to-day activities, we will act very differently the moment we have the experience - even if it is for very a short period. If I don't separate myself from everything, if there is nothing but me, then there is no hatred, and there is no attachment of any kind, whatsoever. According to Shankara, what you will then experience is only peace. What we see with our mind, which is also the *atman*, is a distorted picture of the world. When the mind disappears into the *atman*, we experience, through the grace of the *guru*, oneness. Shankara says that when we have such an experience, we will no longer consider ourselves small or as a supreme being. There is no high or low because everything is *atman*, everything is *brahman*. Those who criticize Shankara for saying that the world is *maya*, don't pay attention to the final sentence where he says: "The moment I stop assessing this world with my limited mind, the moment I look on the whole universe as *atman*, then I realize *sarvambrahma mayamjagath*: the whole universe is *brahman*."

A friend of Swami Vivekananda who invited him to meet Sri Ramakrishna, described the great sage as a person who was interesting, but half-mad. When the two of them went, they saw a huge crowd waiting to have a *darshan* of the sage; the two friends stood at the end of the line. Vivekananda's friend had informed Sri Ramakrishna that he had brought his friend Narend along. Ramakrishna, who had never seen Narend before, looked straight at him in the crowd and said, "Oh! You are here, Narend. I have been waiting for you for a long time." Vivekananda told

his friend, “You said that he was half-mad; I think he is fully mad. He has never seen me. But he says he has been waiting for me for so long.” You know what happened, subsequently.

One day, Vivekananda asked Ramakrishna, “I can understand that human beings, plants, and animals have souls, and they are also God, *atman*. How can you say that the stone and the chair are also *atman*? I don’t understand this!” Ramakrishna asked Vivekananda to come close to him. He placed his right toe on Vivekananda’s right toe, and pressed it. When he did this, something happened to Vivekananda - he had the vision of the world as being one. There was no division of any kind, whatsoever. Thereafter, Vivekananda did not ask such questions because the experience Ramakrishna had given him left him with no doubts, whatsoever.

This calmness and peace we will get only when we experience it; this is the essential difference between someone who merely talks, and someone who has experienced it. We talk a great deal; we discuss a great deal. Ultimately, when we have some experience, we won’t talk as much. It is like cooking rice. When the water is boiling, and the rice is being cooked, you hear a lot of noise. When the rice is completely cooked, there is silence. Similarly, when we have doubts, we make a lot of noise by asking more and more questions. Ultimately, when we get an answer, we tend to be silent. In the case of Sri Ramakrishna, if a question was asked, he chose to answer

silently by giving the experience to people. Shankara says in *Bhaja Govindam*, “Why are you getting angry with someone? He is no different from you. He is you, and you are him. In which case, where is the need for anger? Understand this situation and be calm.”

When we read the speeches of Swami Vivekananda, some of you may be under the impression that he loved to talk. This, however, is far from the truth. After he had had one of his experiences, Vivekananda informed Sri Ramakrishna, “I don’t want to say anything. I want to spend the rest of my life in meditation. I am not interested in any of the worldly things.” Sri Ramakrishna said, “No, that is not going to be. Your mission in life is different. You don’t want to talk, but you will be speaking for the rest of your life. Your mission is to speak. The moment your job is over, you will be called away from this world.” And that is exactly what happened. Vivekananda went to several countries, spoke about our religion, and about Ramakrishna. He himself was not keen to speak, but it was his destiny to. Once he completed his task, he came back to India. He asked for the *panchangam*, turned the pages, and when he came to a particular month and date, he stopped and underlined it. He passed away in the evening of the day he had underlined.

We think we have a plan, but our whole life has been planned for us by a higher power. This is at the ordinary level. At the highest level, when the person doesn’t have any *sankalpa* of their own, they act spontaneously, without any likes or dislikes. Shankara says that this kind of attitude

is possible if you have the feeling or the experience that you are not the body, but pure *atman*. You and the world are pure *atman*, and therefore, there is no you or me. There is only one - *advaita* - and everyone should aim at achieving that state. What Shankara says is that there is no enemy (*shatru*) and there is no friend (*mitru*). Why do we show enmity? What kind of love is this that soon turns into hatred? Shanakra says, "Everything is you. They appear to be different." This appearance is like that of a rope looking like a snake.

Kaavyakantha's *Chatvarimsat*

V. Krithivasan

Verse 38

सोऽहं जातो रमणभगवन् पादयोस्ते दविष्टो
यद्यप्यस्मिन् महति समये शक्तिलास्ये प्रवृत्ते ।
सूर्यस्येव ज्वलितमहसो दूरगां नाथ शक्तिं
विश्वस्याग्रयां तव मम मनो वीतदुःखं तथाऽपि ।।

Soham jaato ramanabhagavan paadayoste davishto
Yadyapyasmin mahati samaye shaktilaasye pravrutte
Sooryasyeva jvalitamahaso dooragaam naatha shaktim
Vishvasyaagryaam tava mama mano veetaduhkam tathaapi

Word Meaning:

sohamjaato: For me, it has so happened; *ramana bhagavan*: O Ramana Bhagavan; *paadayoste*: from your feet; *davishto*: far away; *yadyapyasmin*: even though in

this; *mahatisamaye*: great occasion; *shaktilaasye*: dance (awakening) of *Shakti*; *pravrutte*: begins; *sooryasyeva*: as of the sun; *jvalita:* blazing; *mahaso*: knowledge; *dooragaan*: being far; *naatha*: not now; *shaktim*: *Shakti*; *vishvasya*: of the universe; *agryaam*: foremost; *tava*: your; *mama*: mine; *mano*: mind; *veeta*: destroyed; *duhkam:* sorrow; *tathaapi*: even though.

Verse Meaning: Even though I myself am far away from your holy feet, Oh Ramana Bhagavan, when on this great occasion, the play of Shakti has started, the knowledge that your power, blazing like the Sun and foremost in the Universe, is not remote from me, and has caused the sorrow of my mind to vanish.

Kaavyakantha is referring to a great spiritual experience he had in 1931 when he was in Anandasrama, Sirasi, North Canara district. During this time, Nayana wrote weekly letters to Bhagavan Sri Ramana in Tiruvannamalai. These letters were submitted to Sri Bhagavan, and replies were sent. Bhagavan would peruse the *Muni's* letters carefully, though he himself did not take part in replying, except in rare instances when His views and advice in spiritual problems were specifically sought. Bhagavan took interest in having the *Muni's* letters, mostly written in Sanskrit (and sometimes containing verses too), preserved. They were published later, under the title, *Epistles of Light*.

As a sample, one such letter is reproduced below:

"Lord, Full of Compassion for the Devotees,

The grandeur of Mantra-Sadhana has been seen. The essence of Yoga has been perceived. The import of

scriptures has been scrutinized in particular. Tapas has been performed with concentration of mind. The play of Kundalini-Shakti has been investigated. The source of Ego has been felt within. The transformation being effected by primordial Shakti Divine has been watched in tune with it in silence. Differentiation has been discarded. Attachment to sense-objects has been quelled. Craving has been effaced and steadiness practised. Yet, I am not satisfied. I am just now out to achieve that inner satisfaction of heart through Bhakti (devotion).”

In the present verse, Kaavyakantha says, even though he is far away physically, he is able to receive Bhagavan’s grace fully because, for a Master like Ramana who blazes forth like the Sun of Knowledge, distance is of no matter. To many a devotee, Bhagavan himself has said similar things. He once told H.C Khanna, “There is no need to take the trouble of travelling all the way to Tiruvannamalai from Kanpur. Tiruvannamalai is where you are!” Of course, the ‘you’ that Bhagavan referred to is the real ‘you’, the Pure Being that is beyond space and time. He told a lady from Europe, who was sad about having to return to her country, that Europe and India were mere concepts in her mind. They were in her, not she in them!

How the Maharshi came to me

Robert Fuchsberger

Twenty years ago, in July 1946, it occurred to me that the 50th anniversary of Bhagavan Sri Ramana's arrival at Tiruvannamalai was approaching (Sept.1,1946). I wrote a letter to Sri Bhagavan which I posted on the 5th of August. It ran thus:

"Bodily far away from Arunachala, but spiritually at Bhagavan Sri Ramana's feet, I am just thinking with reverence that half a century has passed by since the young Venkataraman came to Tiruvannamalai. O Maharshi! I take the liberty of celebrating this date as Sri Bhagavan's real birthday. I celebrate it by throwing myself in the dust at Sri Bhagavan's feet; yet with more reverence, awe and humility, and by trying to listen to Maharshi's voice in my own heart."

After sending this letter, I continued my routine life, filled during the day with professional work, followed by a sound, dreamless sleep during the night. In the morning and evening, I always devoted some time to meditation. This normal flow of events was interrupted one night in the middle of August by a mysterious event.

Suddenly, Sri Bhagavan appeared before me in my sleep. It was a very vivid dream in which I saw Sri Bhagavan's figure, which was familiar to me from a picture that I had received from the *Ashram*. The whole head was surrounded by a halo of silver light which illuminated not only Sri Bhagavan's face, but also the whole space around.

But the most fascinating were Sri Bhagavan's eyes: dark, motionless, and deep like the mysterious depth of the fathomless ocean, full of wisdom, yet at the same time, full of love and understanding. Fascinated by these eyes, I could do nothing but look into them, and into the abyss of transcendental wisdom which they conveyed.

I do not know how long this dream lasted, but it was so vivid and thrilling that I woke. Nevertheless, the vision continued in the same form and intensity as during sleep. I sat up in my bed still gazing at the vision. I opened my eyes, but there was no change; still those piercing eyes, that motionless look. The bedroom was lit up by the light emanating from Sri Bhagavan's head. My academically trained mind began slowly to exercise control; I closed and opened my eyes alternately, and looked at my wrist-watch — it was half past twelve — and looked again at Sri Bhagavan. The vision still remained unchanged. Then I lighted my night lamp; now I saw Sri Bhagavan with open eyes only vaguely. So, I again turned out the light and sat in bed gazing at Sri Bhagavan, until after some time the vision began slowly to fade away. Then I lay down, and immediately fell asleep. The next morning, peace and bliss that passes understanding filled my heart; this continued in spite of the daily work and trouble.

On 23rd August, I received a letter from Sri Ramanashram, posted on the 15th, in which there was an invitation to the Golden Jubilee celebrations, and a few

lines written by Sri Niranjanananda Swami. The *Sarvadhikari* acknowledged the receipt of my letter, which was placed before Sri Bhagavan, and informed me that the letter would find a place in a volume which would be published on the occasion of the Golden Jubilee of Sri Bhagavan's arrival at Sri Arunachala. This book - the *Golden Jubilee Souvenir* - I received only two years later. I found my letter in it under the little: 'At Sri Bhagavan's Feet.'

What really happened (when my letter arrived at Sri Ramanashram, and was placed before Sri Bhagavan, I came to know only 18 years later, when Ramanashram bookdepot published the book, *Letters from Sri Ramanasramam* by Smt. Nagamma. The author writes about this in chapter 61:

"Amongst the letters received by the *Ashram* today (16th August 1946) there was one in English from a devotee in Czechoslovakia. Seeing it, Bhagavan affectionately told us all about it, and read it out in the hall (letter reproduced). While all of us were expressing our delight on hearing the contents of that letter, Bhagavan said with a face radiant with benevolence,'We do not know who he is and what his name and native place are. He never came here. How has he managed to know that it is full fifty years since I came here? He has written a letter full of devotion. From what he has written, it looks as if he has read about my life and understood it. This letter has

come unexpectedly. That is how things happen. See the peculiarity! Where is Czechoslovakia and where is Tiruvannamalai? What are we to say when a person who has never been here writes thus'?"

The kindness with which Sri Bhagavan received my letter, I take to be a confirmation about the vision in August 1946. I consider it to be the *guru's mouna diksha* or initiation by silence, though I experienced it like initiation by look. But what matter such differences in the realm of Spirit? Certainly, it was a manifestation of Sri Bhagavan's Grace. (*Mountain Path, July 1966*)

Tales from Arunachalam

Swagat Patnaik

Part-II

My visit to Arunachalam has always blessed me with unexpected fortunate experiences which have helped me grow and reconsider a few things about myself. I often wonder how being near Arunachala invariably brings about so many subtle, and sometimes radical changes, in me. Arunachala has always sown invaluable seeds in me which have grown of their own accord. Even as seekers, we have feelings of doubt about our effort, our journey, our progress, etc. But being in the presence of Arunachala always clears them up. It makes us feel that it has only been Arunachala's grace that has guided this existence. Finally, being near the mountain, fills my heart with such

deep delight that one is commanded to surrender oneself to its majesty.

In continuation with my previous article, it was the third day of my visit (Dec 2020) in Tiruvannamalai. I started the day with my usual meditation, and then made a rough plan of the day's activities. I thought the best course of action would be to explore a few places, and then find a quiet place to spend the day. I knew my favourite places like the old hall and the Virupaksha cave were closed due to covid; so I had to find other places where I could spend time in quietude. I was also unhappy that despite being in Tiruvannamalai, I would not be able to visit Ramanasramam. Thus, filled with some discontent, I started from the hotel in the hopes of exploring few more places in Tiruvanamalai, and spending some time in the lap of the Arunachala.

I first went Ramanasramam to see if there had been any updates as to when they would be opening. While I was making enquiries with a guard about the dates for the opening, I gently asked him if I could make a quick visit to the shrine. To my surprise, he told me to go to the office and ask for permission. So, I walked past the old Iluppai tree, and went straight to the office with suppressed joy. I knew that because of the guard's permission at the least I will be able to visit the bookstore, and buy new books on Bhagavan. In the office, I was greeted by an elderly gentleman who asked how he could help me? I asked him

if I could make a quick visit to the shrine and temple. In a gentle, yet firm way, he asked me who I was, and the purpose of my visit. I told him that I worked in Delhi, and was visiting Tiruvannamalai for a couple of weeks. Then the gentleman specifically asked me why I had come to Ramanasramam while looking at me in an attentive manner. Once he came to know that I had come there specifically for a pilgrimage, he told me I could visit the meditation hall for 15-20 mins. He didn't answer my other queries related to the opening. He gestured me to stop questioning, gave me an order to report to Bhagavan first, and then come back to him with queries.

The moment he gave me the permission, my heart knew no bounds. In utter amazement, I walked towards the main hall, prostrated to the shrine, circumambulated it, and kept gazing at the familiar look of the old walls, the well, and the old hall. My feet kept automatically moving about like a child moving about in a funfair. Even the blessed feeling of my bare feet touching the sacred ground of Ramanasramam kept sending waves of bliss in my body. After moving about for some time, I finally sat in the old hall for some time, and then went to the bookstore. I noticed a thin radiant gentleman working meticulously and packing books. It is rare to see someone paying so much attention to what they are doing. Even the simple job of packing the books was being done with the utmost devotional intensity. With just his radiance, he was in fact

blessing the books before handing them over to the devotees. I thought to myself what must have been the grace of Bhagavan that even Ramanasramam bookstore has become a living temple in itself.

For the rest of the day, I moved around in Tiruvannamalai, absorbing some of its sights. I had a pleasant lunch with my friend, and then I walked around while making enquiries about renting a place closer to Ramanasramam. It had become evening by now, and my friend had left for Pondicherry leaving me alone to ponder over what do to in Tiruvannamalai for the rest of my stay. Many of the places I wished to visit were not open to public.

Later that evening, while I was having dinner at a restaurant near Ramanasramam, I kept shifting between reading a book by Nisargadatta Maharaj and taking bites from my food. Then all of sudden, I was inspired to ask a bearded, middle-aged gentleman next to my table about the different places I should visit in Tiruvannamalai. Surprisingly, he took a special interest in my question, and came over to my table to tell me more about Tiruvannamalai.

He began his conversation with mild and sometimes intense questioning about why I was reading that book and what I was learning from it. He also wanted to know what I was doing in Tiruvannamalai. In fact, his manner of

asking questions paralleled self-enquiry. Even if he was asking me about a mundane topic, the intensity in his eyes were asking me who I was. Each question I answered led him to question some more till I reached some kind of uncomfortable, yet blissful silence. Then he started telling me more about Tiruvannamalai. He said most of the places were closed. So he suggested that I visit Yogi Ramsurat Kumar Ashram, walk around the hill, and sit somewhere there. He further suggested that I avoid going to the mountain after evening, and that I should go for *giripradakshina* when I had become mentally tired. Although he was mostly giving very generic advice, his sincerity and intensity had an unexpected effect on me. His words gave strength, and it also led me to have many interesting experiences in Tiruvannamalai. It was only during the latter part of my stay that I came to know about his fascinating adventures and how he came to Tiruvannamalai, which I will share in the subsequent parts.

I feel it was only the grace of Arunachala that led me to meet him, and gain from his knowledge. It is only the grace of Arunachala which brings even the most undeserving of seekers to it, and takes care of their needs. It is only the grace of Arunachala which quenches the insatiable thirst of long-lost travellers in their journey. I hope we are all able to meet our Arunachala and quench our thirst in this lifetime.

* * *

He gives unasked!

In the 1940s, the Mother's temple was being constructed. At one stage, the construction work had to be paused, because of a lack of funds. At that time, Chaganlal Yogi, a devotee from Bombay, visited the *ashram* for the first time.

Chinnaswami was very much concerned about the funds crunch, and was trying to think of a way out of the difficulty. It seemed to him that Chaganlal Yogi's visit to the *ashram* could prove to be a good opportunity. He approached TP Ramachandra Iyer, and said, "We are in dire need of funds. We need Rs.50,000 immediately. I have heard that Jamnalal Bajaj is a very generous person, and he would be willing to help us out. Please introduce me to this Chaganlal Yogi, and we can take his help to approach Jamnalal Bajaj."

Chaganlal Yogi was not very happy with this idea. But Chinnaswami was very insistent, and in the end, Chaganlal Yogi reluctantly agreed to take TP Ramachandra Iyer and Chinnaswami to meet Jamnalal Bajaj. Chinnaswami started making preparations for the journey to Bombay. But before starting out, Bhagavan's permission would have to be obtained.

Chinnaswami would never approach Bhagavan personally to ask for suggestions or directions on any matter. It was his practice to always send someone else to inform Bhagavan about proposed actions, and to take his permission to proceed with any activity. In accordance

with this policy, Chinnaswami asked T.P. Ramachandra Iyer to inform Bhagavan about the plan to go to Bombay, and to take Bhagavan's permission to go ahead with that plan.

But Ramachandra Iyer was not prepared to go to Bhagavan by himself. He wanted Chinnaswami to go with him. But Chinnaswami would not agree to go with him. Instead, he arranged for a few other devotees to go with Ramachandra Iyer to talk to Bhagavan.

When this small committee entered the hall, Bhagavan did not show any interest in them. In fact, he appeared to be quite displeased with them. At first, no one had the courage to broach the subject. After a long pause, Mouna Swami somehow managed to inform Bhagavan about Chinnaswami's plan to go to Bombay to meet Jamnalal Bajaj.

Bhagavan remained silent for a long time. Then he said, in a stern tone, "I have told you many times not to beg for money in my name. You should learn to be satisfied with what you have. Do you not have faith in Arunachalam? Arunachalam will give us everything we need."

Then he continued, "If you go to someone and ask for money for the *ashram*, will they not ask whether I sent you? What will you say if Jamnalal Bajaj asks whether you have my approval?"

Chaganlal Yogi said, "Yes, he will certainly ask. And if he hears that we have come against your wishes, he will not give us even one paisa."

Bhagavan remained silent. One by one, the others left the hall. Ramachandra Iyer alone stayed back. Bhagavan spoke in a soft voice, “Did I beg for money to build this *ashram* and all these buildings? Everything happened spontaneously, in accordance with His Will.

When the Mother left her body, my intention was to bring her body down the hill in the dead of night, and bury it quietly in a deserted spot. But He willed otherwise! Whereas my instructions were to bury the body and return to Skandasram before dawn, things took an unexpected turn. It was the Will of Arunachala that this *ashram* should come up in this spot. So many buildings have come up. So much has happened, even without any planning or effort on our part. We just have to wait patiently, and whatever is to happen, will happen in due course of time.” As he said these words, Bhagavan’s face glowed majestically.

(Source: *Ramana Tiruvilayadal Tirattu*, a Ramanasramam publication)

* * * * *

In the name Rama, ‘Ra’ stands for the Self, and ‘ma’ for the ego. As one goes on repeating ‘Rama’, ‘Rama’, the ‘ma’ disappears, getting merged in the ‘Ra’ and then ‘Ra’ alone remains. In that state there is no conscious effort at dhyana, but dhyana is always there, for dhyana is our real nature. - XIII MISCELLANEOUS - Gems from Bhagavan a Necklace of sayings by Bhagavan Sri Ramana Maharshi strung together by A. Devaraja Mudaliar

The Spiritual Heart

T.K.Sunderasa Iyer

The only process by which the spiritual Heart opens up is that which my master Bhagavan Sri Ramana Maharshi described, "It is like a lotus bud in which the petals have to be opened. Only when the petals open, can you have spiritual experiences." Reading scriptures or practicing spiritual disciplines cannot open these petals. No *yoga* can open it. Only the look, the proximity and the blessings of holy people who have already trodden the path works; just by one look, they can make one petal open in your heart. This is not just a euphemism. For me, each petal was opened by contact with a particular master. Once, I asked TKS, "When we have Bhagavan as our teacher, why are you directing me to saints?" He gave me this beautiful clarification, "Bhagavan is the vast ocean. He is the cosmic consciousness, while all the sages and saintly people are like rivers. Where do you stand Ganesan? I want you to be at least a drop of water. You come to know yourself to be a drop of water only when you recognize the love of the rivers, rivulets and streams that actually take you to the ocean. The ultimate end of all movement of water, our scriptures say, is to reach the vast ocean from where it comes. It is a cycle. To be a part of the ocean you must become conscious that you are already a drop of water. That drop of water has to merge with rivers to reach the ocean. A drop of water will not otherwise be able to be the ocean." This teacher taught me humility, silence, and

the greatness of sages and devout people. Without recognizing the greatness of saintly people, humility will not come, because one will be dominated by the worldly mind. It was he who revealed to me for the first time that Arunachala is Ramana and Ramana is Arunachala, the Self.

(An extract from Shri V.Ganesan's *Ramana Periya Puranam*)

* * * *

Do not abandon meditation even if the mind persists in wandering on the pretext that it is mind's nature to wander. Whatever you practice persistently becomes your nature. If control is practiced consistently, that will become the mind's nature. - Ego, Mind, Perturbations – Selected Quotes from Face to Face.

Life Subscription (15 years): Rs.750/- Annual Subscription: Rs.80/- (Cash/M.O./ D.D./Cheque only), favouring **Sri Ramana Kendram, Hyderabad.** Add Rs.15/- for outstation cheques. Donations in favour of Sri Ramana Kendram, Hyderabad are exempt (50%) from Income Tax under Section 80G.

Printed & Published by Sri P. Keshava Reddy, H.No.3-4-529/2, F.No.202, Devi Laxmi Nilayam, Lingampally, Barkatpura, Narayanaguda, Hyderabad-500027, Telangana State, on behalf of Sri Ramana Kendram, printed at Reddy Printers, # H.No.1-9-809, Adikmet, Hyderabad-500044, Telangana State, Published at Sri Ramana Kendram, H.No. 2-2-1109/A, Tilaknagar X-Road, Bathukammakunta, Shivam Road, Hyderabad-500013, Telangana State. Editor: Dr. V. Ramadas Murthy.

Address of Sri Ramanasramam: Tiruvannamalai, Tamilnadu-606 603.
Ph.04175-237200, Office No.: 04175-236624
email: ashram@gururamana.org
For Accommodation: email: stay@gururamana.org
Phone: 04175-237400, website: www.sriramanamaharshi.org